

hvorfor de fleste talere under debatten ikke fremkom med detaljerede forslag til problemets løsning. Udenrigsminister *George Brown* udtalte sig ikke om spørgsmålets substans, medens ambassadør *Goldberg* erklærede, at Sydafrika ikke ensidigt kan ændre Sydvestafrikas internationale status. Sydafrika er stadig forpligtet til at acceptere kontrol med området og til at tilstille Generalforsamlingen årlige beretninger om udviklingen i territoriet. Såfremt Sydafrika ikke efterkommer sine forpligtelser, må alle medlemsstater, herunder USA, tage denne holdning i betragtning i deres forhold til Sydafrika.

Udenrigsminister *Couve de Murville* erklærede mere generelt om de afrikanske problemer, at Frankrig deler afrikanernes opbragte følelser, men samtidig alene ville støtte realistiske forholdsregler inden for FN-pagts rammer.

Næsten alle afro-asiatiske repræsentanter krævede Sydafrikas mandat over Sydvestafrika ophævet og områdets administration lagt under FN. Kun Malawi advarede mod vedtagelse af urealistiske resolutioner og afviste ikke ganske et fornyet responsum fra Den internationale Domstol om FNs retslige interesse i sagen.

Udenrigsminister *Torsten Nilsson* udtalte, at Sydafrika havde misligholdt enhver ret til at administrere Sydvestafrika, og at FN burde tilbagekalde mandatet; det burde omhyggeligt undersøges, hvorledes FN derefter kunne opfylde sit ansvar over for territoriet, indtil befolkningen kunne udøve sin ret til selvbestemmelse.

De resultatløse sanktioner mod *Sydrhodesia* og den tilbageholdende britiske politik mod det illegale regime i Salisbury resulterede i skarpe angreb mod Storbritannien, særlig fra Tanzania og Zambia. Udenrigsminister *George Brown* udtalte imidlertid, at Storbritanniens stilling til Sydrhodesia-problemet var klar. Ian Smith-regimet må erstattes med en repræsentativ lovlig regering udpeget af guvernøren, der skal udarbejde en grundlov, der kan godkendes af befolkningen som helhed. Storbritannien vil ikke indrømme uafhængighed, før flertalsstyret er sikret, medmindre befolkningen som helhed måtte ønske anderledes. I mellemtiden må de grundliggende frihedsrettigheder respekteres. Hvis det illegale regime i Salisbury ikke er beredt til

nu at tage de indledende og uundgåelige skridt for at bringe oprøret til ophør, er Storbritannien villig til inden udgangen af 1966 at fremsætte forslag i Sikkerhedsrådet om effektive og selektivt bindende sanktioner mod Sydrhodesia og vil i så fald ikke indgå på nogen løsning, der indebærer uafhængighed før flertalsstyret.

Det store flertal af talere erklærede, at de ville støtte økonomiske sanktioner mod Sydrhodesia; men en del afrikanske og asiatiske medlemmer af det britiske statsamfund erklærede, at flertallet af Commonwealth-landene ønskede anvendelse af væbnet magt mod Smith-regimet, og anbefalingen om økonomiske sanktioner i Commonwealth-communityet fra september udgjorde kun en mindste fællesnævner, idet tilhængerne af magtanvendelse indså, at Storbritannien ville kunne nedlægge veto mod enhver Sikkerhedsrådsresolution, der foreskrev væbnet indgreb. I øvrigt hævdede mange talere, at Storbritannien, der ellers aldrig havde tøvet med at gribe ind med magt mod oprør i kolonierne, nu modsatte sig magtanvendelse, alene fordi oprørerne i Sydrhodesia var af europæisk herkomst.

Udenrigsminister *Torsten Nilsson* fandt brugen af væbnet magt stridende mod Sveriges ideer, men bindende økonomiske sanktioner pålagt af Sikkerhedsrådet kunne og burde iværksættes mod Smith-regimet.

Portugals kolonipolitik og *Sydafrikas apartheid-politik* blev som sædvanligt enstemmigt fordømt, og vestmagterne så sig igen stillet over for krav om økonomiske sanktioner mod Sydafrika og i det mindste indstilling af samarbejde med og støtte til Portugal. Så længe vestmagterne modsatte sig disse krav, måtte de være medansvarlige for begivenhederne i vedkommende områder. Fra flere sider blev det beklaget, at Sydafrikas store handelspartnere havde nægtet at lade sig repræsentere i apartheid-udvalget. Burundi forlangte Sydafrika og Portugal udelukket fra FN, og Bulgarien ønskede, at Generalforsamlingen skulle instruere særorganisationerne om ikke at yde teknisk og økonomisk bistand til de to lande. Det syntes at fremgå af indlæg fra Guinea, Rwanda og Tanzania, at Generalforsamlingen efter deres anskuelse ville kunne pålægge bindende sanktioner mod Sydafrika.

Udenrigsministrene Per Hækkerup og